

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Τὸ πῆραν ζήτημα

φιλοτιμίας οἱ τελωνοφύλακες τοῦ Περαιᾶ γιὰ ὅσα τοὺς ἐγράψαμε, πῶς ἤγουν τοὺς σουφροποιοῦν, καὶ θέλουν, λέει, νὰ φκ. εἰσώσωμε πγοὶ εἶναι ὀνομαστικῶς αὐτοὶ οἱ τελωνοφύλακες, γιὰτὶ μὲ τὰ ἀόριστα πράγματα προσβλήνουντι οὐλοὶ τοὺς πάντες, ἐνῶ τοιοῦτοι δὲν εἶναι πάντες οὐλοί.

Τώρα εἶναι ποὺ τὰ μπλάσρωσαν, εἶναι σὺν νὰ σοῦ λέν οἱ κλέφτες καὶ νὰ σοῦ γυρεύουν λόγο, ἀφοῦ εἶναι ὅλοι κλέφτες ποῖός εἶναι ἀπὸ μᾶς κλέφτης. Ἄμ ἀφοῦ εἴσαστε ὅλοι, ποῖον νὰ ξεκαθάρσω; Βρὲ, νὰ τὰ λέμε θέλετε γιὰ νὰ μᾶς μαθαίνη ὁλος ὁ κόσμος, ἄστε νὰ τὰ ξέρωμε τὸ ἐλάχιστο μοναχοί μας, μὴ τ' ἀνακατεύετε καὶ βρωμοῦν.

Ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα

Χτὲς μοῦ ἔλεγε ἓνας νοικοκύρης ἄνθρωπος καὶ ἀξιότιμος, (πρέπει νὰ γίνεται αὐτὴ ἡ ἐξαίρεσις, γιὰτὶ στὴν κοινωνία ποὺ φτιάσαμε, καταστήσαμε νὰ ἦμαστε διαιρημένοι εἰς ἀξιότιμους καὶ ἀτίμους), ὅτι μιὰ χρονὴ πῆγε καὶ τελώνισε κάτ'ι πράγματα στὸ τελώνειον τοῦ Περαιᾶ, καὶ ὁ ζυγιστὴς τῶν γανε λιγώτερα ἀπ' ὅσα ἦταν.

Ὅταν πῆραν τὸ πρᾶγμα καὶ ἐφευγὰν ὁ τελωνοζυγιστὴς ἔτρεχε καταπόδι τοὺς καὶ φώναζε—Κύριοι, κύριοι, αἱ, κύριοι, ποὺ εἴστε κύριοι, σᾶς λέω κύριοι. Κύριοι, αἱ, κύριοι. Ἀπὸ τῆς πολλαῖς του φωναῖς στάθηκαν οἱ κύριοι. Πλησιάζει ὁ ζυγαριτζῆς καὶ τοὺς λέει:

— Δὲν ἔχομε, κύριοι, τίποτα, σᾶς ἔφαγα στὸ καντάρι πάρα κάτω τριάντα ὀκαδες. — Πῶς, τὴν ρωτοῦν οἱ ἄλλοι, οἱ μάλλον φορολογούμενοι, μᾶς τῶσανε τὸ πρᾶγμα λιγώτερο; — Ναι, μάλιστα, τοὺς ἀπαντᾷ ὁ τίμιος ζυγιστὴς τοῦ τελώνειου. — **Στὸν ὄρκο σου;** — Στὸν ὄρκο μου, ἀπαντᾷ ὁ κύριος τελωνοζυγιστὴς. — Ἄ, αἰεὶ στὸ διάβολο, τοῦ ἀπαντοῦν καὶ οἱ ἔμποροι καὶ τὸν περιφρονοῦν καὶ φεύγουν.

Τώρα πρέπει νὰ προσέξετε εἰς τὴν ἐξῆς κακοήθεια, ὅτι ὁ κύριος ζυγιστὴς γιὰ νὰ πάρῃ πέντε ἑξ δραχμαὶ ἀπὸ τοὺς ἔμπορους ἐκλεψε τὸ δημόσιον, βγάνοντας ζυγικὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ μασκαρᾶς ὀρκίστηκε στὸν ὄρκο ποὺ πῆρε, ὁ ὁποῖος λέει:

«Ὄρκίζομαι νὰ ὑπηρετῶ τὸ δημόσιον τιμίως καὶ εὐσυνειδότης καὶ τὰ λοιπά».

Ὅστε ὁ κύριος τελωνοζυγιστὴς, ὁ ὁποῖος ὀρκίστηκε νὰ

ὑπηρετῆσῃ τὸ δημόσιον τιμίως καὶ εὐσυνειδότης, κλέπτει τὸ δημόσιον, ἐν εὐσυνειδησίᾳ. Ὅχι ὁ σημερινὸς ἐννοεῖται.

Ὁ σημερινὸς ζυγιστὴς μπορεῖ νὰ κἀνῃ περισσότερα λαθρεμπόρια, μπορεῖ νὰ ἦναι ἐπὶ τοῦ παρῶν τίμιος ἄνθρωπος, ὡς ποὺ νὰ φανοῦν καὶ αὐτουνοῦ ἡ μπομπές του, ὅταν παφτῆ, καὶ δὲν θᾶχουν πλέον τὴν ἀνάγκη του γιὰ λαθρεμπόρια, ἤγουν ζυγικικοζυγιστίματα οἱ ἔμποροι.

Ἐπὶ τοῦ παρῶν ὁμοῦ ὁμολογῆται ἀπὸ ὅλους τιμιώτατος.

Γι' αὐτὸ ὅταν θὰ μὲ βγάνετε

πρῶτον ἀπὸ τὰ μαῦρα βουλιαχτῆ, στὴν ἐρχόμενη περίοδο, ἡ πρώτη μου δουλειὰ καὶ τὸ πρῶτο νομοσχέδιο ποὺ θὰ προτείνω στὴ βουλή, καὶ θὰ ψηφιστῆ παμφηρεῖ, θὰ λέῃ:

«Μεταβάλλεται ὁ ὄρκος τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ὡς ἐξῆς: —Ὄρκίζομαι νὰ ἐκπληρῶνῶ ἀτίμως καὶ ἀσυνειδήτως τὸ καθήκόν μου, καὶ νὰ κλέφτω τὸ δημόσιον, στὴν ὄρκο μου ἀπάνω.

Ναύσταθμος Ἀράπη

Μετὰ μεσημβρία 2 Δεκεμβρίου.

Κόριε συντάχτα τοῦ Ἑλληνθρώπου σὲ παραγγέλουμε νὰ ξέρες καὶ ἐση οἱ ἔμης ἔδο εἰς τὸν Ναύσταθμον ἐδιεθύμην ἡς δυὸ φύλας, ἢ μιὰ Πάσχη καὶ ἡκλῃ εὐδεμόνη... Διότι ὁ τάμιος πληρῶνει ἀλώνων τὸν Μῆστον τοῦ 8δρίου καὶ ἀλώνων ὄχι γιὰτὶ δὲν ἔνε ἐθνοσομένη.

Πὸς νὰ ζήσομα: μὲς ποὺ ἐχόμε λαμβάνει τὸν Μῆστον ἀπὸ τὸν μῆνα 8δρι; Πὸς νὰ ζήσουν τὰ φαμέλικά μας; Ὁ παμίας χαρίζεε καὶ πληρῶνει τοὺς μῆστους σόσους θέλι. Ἐχομεν δυὸ μῆνυς χωρὶς Μῆστους καὶ περιπατάμε τόσα ἡς τοὺς τῆς; ἢ πέρνομε τοὶ πόλιγ Μῆστον, ἐξηντάπαντε φοροδράχμας. Μᾶς κρατοῦν ἐξη διὰ ἱματεσμον μένουν πελῆντα ἔνια καὶ στέλνομε τῆς πενητὰ εἰς τὰς οἰκογένιασμάς μᾶς μενοῦν καὶ ἔμης ἐνὶ δραχμῆς, τί νὰ πληρῶσομαι τῶν ράρτι ἢ ποπούσσι, ἢ καπινὸ, ὁ ράμφτης θέλι μόνον 35 δραχμῆς ραυτήκ καὶ νὰ κάνομε καὶ δυὸ τρις μῆνες νὰ πάρομαι Μῆστον. Σὲ παρακαλοῦμε πολὶ κυριε Παλιανθρώπε πετοῦτα ὄλα αὐτα τοῦ Κύριον Α τὸν ὅπιον ἀνήκεν καὶ ἡμεθα ἠπόχεις.

Σημ. Πα.ληανθρώπων. Τί νὰ πῶ, [μωρὲ παιδιὰ, τί νὰ πῶ, ποὺ μᾶς πέρνουν καὶ γιὰ κορόιδα καὶ μᾶς λέν δὲν πάτε νὰ γράφατε ὅσα θέλετε, μεῖς τῆ δουλειὰ μᾶς τυρᾶμε καὶ γκαρί-

Ζετα ήσα θέλατε. Δέν υπάρχει καμία ελπίδα σωτηρίας, έτσι θά μπε ληστεύουν, έτσι θά μπε γδύνουν, έτσι θά μπε τυραννούν, ώς πού νά έρθη ή άράδα μας, ώς πού νά σηκωθούν οι πεθημένοι και νά καθελιχέσουν τους ζωντανούς νά σακωθην ή χλειπάριζι, όπως μαζονομάζουν ήμας, και νά βάνουμε τους ληστές τους κάτω, και τους δείξουμε τότε ποίον είναι το δίκαιο του ισχυροτέρου, τότε τί νά κάνουμε, θά υποφέραμε ώς πού νά πτάση ή ώρα και στιγμή νά τους πούμε.

Άράδα σας και άράδα μας; ελάτε νά λογαριαστούμε.

Κύριε γιατρέ

Ρήγα Νικολαΐδη μου λέν νά σου πώ νά μή βρίζεις τους γιατρούς Δ Χασιώτην και Ζαγιών, γιατί εσύ δέν είσαι άξιος νά τους αντιμουτσονίσης.

Τι τρέχει; γιατροί άνθρωποι σε νά βρίζη ό ένας τό άλλον; Θαρρώ πως δέν κεί εκτός αν παλαβώσατε, ήγουν σου παλαβώσατε, γιατί εκείνοι δέν σε βρίζουν, δέν καταδέχονται νά σε βρίσουν, έστωιτα; με τό νά έχουν την άξια τους. Αυτό δέν είναι άτομικό, αλλά κοινό ένδιαφέρον πράγμα, γιατί όταν σε νά γιατροί τσικνούνσατε ξεσπάτε στη καμπούρα των άρρώστων.

Σεις οι γιατροί κρατάτε την ζωή των ανθρώπων στα χέρια σας και δέν πρέπει μεταξύ σας νά ξεσνερίζοσαστε, αλλά νά ήτε ίσα ίσα άξιοπρεπείς και φιλότιμοι και νά μή πολεμάτε νά βγάνετε τά μάτια ό ένας του άλλου. Είρήνη ήμιν λοιπόν, αγαπητέ Νικολαΐδη, και γνώσι καλή. Άμήν, ώς Παυλί μου. Κύριε έλέησον, τον Νικολαΐδη. Άχχα μηήν.

Τώρα είναι ποδ βρίκιμα

τόν μπάλ μας, με τά δύο μα; χέρια. Και γιατί νομίζετε; Για τό ποδοκαθίριμα των ναυτών της Άφρόεσσας. Οι ναύτες λέν και παραπονούνται πως έχει ποδοκακία ό πρωρέξ, και από τό πρωί ώς τό βράδυ νά τους έχρη στή νερά, από τό άλλο μέρος πάλι οι φίλοι του πρωρέξ λέν, πως κάνει τό καθήκόν του, και ότι αυτός πρώτος ξεπολυτόνεται και πλέονει τό κακάστρωμα για νά δώτη τό προάδεγμα στον ναύται, γιατί είναι τεμπέλ-χανάδες.

Τώρα σ' αυτό τό ναυτικό ξεπολυτερία και μπάνιο ποδαριών άκνεύστε σε νά θρητέ την άκρη. Εγώ είμαι ναυτικός της Ξηράς, και από πράγματα του ναυτικού της Θάλασσας νόμος χαμπαρίζω. Φαυθίτε ναύται και πρωράχιδες, και δίσπες και μονόφθαλμοι, και κανγα μήν κάνετε.

Σ' αυτό τό ζήτημα άπάνω κόντεψη νά σε; έξιστορήσω και κάτι πράγματα ναυτικά, πού θά γινόμεστε ρεζίλιδες του κόσμου. Βλάστη γλώσσα, τά ρεζίλικια του ελληνικού ναυτικού, και τό πως άντίς νά ταξιδέψης στην Άλεξάνδρα βριασσαι στην Κέρκυρα με πολεμικό πλοίο, και πως οι πλοίαρχοι κατεβαίνουν και ξερολογούν και προαδίνουν την διεύθυνσι του πλοίου στους ναύταις και φωνάζουν. Άμήν, άμήν, χαθήκαμε!

Κανάρη, αϊ, Κανάρη, σήνω ρε γέρο, νά δης πού καθήντησε σήμερα τό ελληνικό ναυτικό, σήνω, γέρο νά δης, ότι δέν ξερούν νά πών οι πλωτάρχιδες και οι ναύκληροι, και οι πλοίαρχοι, ούτε εις τά στενά της Σαλαμίνας, αν δέν έχουν ένα βαρκάκι μαζί τους νά τους δείγη τόν δρόμον. Άμήν, άμήν, χαθήκαμε!

Κάνενάς άπολύτως

συνδρομητής δέν είναι δεχτός ήτε και έντός της Άθήνας, ήτε και εκτός της πρωτεύουσής ήτε εκτός της Ελλάς; αν δέν προκληρώση.

Τό κελό πιεδι

παρκαλείται νά έρθη στη έντευκ την Κυριακή σπίτι μου, γιατί εγώ φεβούμαι τους ύπονομους της Νεάπολης, νά πάρη έρωμα μαζί και την μαζιμουδίτσα πού μου ύπόσχεται. Αν ήνε άγγιχη σάν μαζιού δέν την θέλω. Έλα λοιπόν νά μου πης τά μουτήρια. Μελέτησε όμως καλά νά μή τύχη και μου πης ψευταίες γιατί δέν πιάνονται.

Κύριε δευθυνη

της Άστρονομίας, νά τί μου λέν νά πού πώ, νά πης στους χασαπίδες της Νεάπολης νά μή τράζουν στα μηχανία τους και άφρίουν ώς και τά αίματα ακόμα νά τρέχουν άπότω και μπροστά στα σπείρια γιατί θά τους πιάνη και θά τους κόψη χολέρα, πράγμα τό όποιον εύρωμαι νά γίνη μια ώρα άρχίτερα, όχι μόνο για τους Νεαπολίτας αλλά και για όλη την Άθήνα.

Πρέ άδέρφια, χασαπνεαπολίτες, τί σε; κοστίζει νά κάνετε σε νά σεις σπάζετε κρυφά, εδώ δολορονούν ανθρώπους κρυφά και όχι βόδια, κάνετε λοιπόν ό τι κάνετε κρυφά, νά μή φαίνονται αίματα και τότε ειρήνη ήμιν, μπορείτε νά κάνετε σπαραγον τά χασαπιά σας χωρίς νά σε; πάρη κανείς χαμπάρι. Έτσι κάνουν οι έξυπνοι άνθρωποι και οι κατεργάριδες πλίν των μεπεμπάτιδων.

Περαίας

Δέν λές, παρακλούμε της άστου—νόμοίς του Περαία νά βγάη μερικά βρέλια και καρροτακία από τά πεζοδρόμια και πού πάντων από την βορβολίμη της πλατέας των άμαζών, έως μέχη του κύρ Σουλιώτη, από τους δρόμους μπε ροβερίζουν τά κάρρα, τά πεζοδρόμια έγιναν άποθήκες ώστε θέλοντας και μή θέλοντας κυγαλαντζίζουμε με τά βρέλια.

Σημ. α Παιληθρώπου. Τόρα έννοιά σας και έγινε ή δουλειά σας. Ίσα, ίσα, πού χλάσε και τό πολύφωνα, τηλέφωνο, τό χαλόφωνο, δέν ξερω πως όργη Θεού τό λέν, ώστε δέν χαμπαρίζει ή άστου—νόμια του Περαία από την διεύθυνσι της Άθήνας. Έχουμε κι' αυτόν τον Κοτονάκο, πού δέν ξερω τί διάβολος τον πήρε και τόρα αύταις της μέρας τόρριζε όζω. Είναι κακάστεις πραγμάτων αύτη θά μου πής; Αϊ νά πού είναι, είναι, και άς μήν ήναι. Όλλα είναι.

Πρό; τόν Κερκυραζόν

πού μου γράφει ένα γράμμα χωρίς νά έχρη την ύπογραφή του πού λέω, πως γράμματα χωρίς ύπογραφές τά κώνω κολοσφούγκια, (με συμπάθειο), διότι είπαμε χιλιας φορές ότι είναι άνδραιο εκείνοι πού θέλουν νά τιμαρψούν ένα άνθρωπο και δέν έχουν την τόλημη νά βάνουν τό όνομά τους, αλλά γυρεύουν με ξένες ράχες νά έκδικηθούν εκείνους με τους έποίους έχουν νά κώνουν. Τά χωρίς ύπογραφή γράμματα, δέν μπορεί παρά νά προέρχωνται από άτίμους ανθρώπους, διότι ό τίμιος και εκείνος πού έχει δίκαιον, ζητά τό δικαίον του με την ύπογραφή, και όχι νά θέλη νά εκδικηθή τον έχθράν του με ξένες πλάτες, αλλά Κερυραζόν.

Επίσημον

Κύριε Συντάχτα του Παιληθρώπου. Δυνάμει του περιτύπου νόμου σε παρακαλώ νά δημοσεύετε τό όνομα εκείνου πού σε έδωσε της πληροφορίας έναντίον μου, ήγουν ότι του εύγανα ένα δόντι γερό άντίς για τό κόβριο, άλλοιώτικα θά καταγγείλω σε. Ό όδονταΐτρός Γ. Διαμαντόπουλος.

Άπάντησις Παιληθρώπου. Θερωτότα σε παρακαλώ άγκαπητέ μου φίλε Διαμαντόπουλε, νά με καταγγείλετε και ή θά πάτε σε; μέση ή κείνος πού μου έγραψε και σε; έγραψα. Όσα σε; έγραψα. Από μένα κένενα παραπνο νά μήν έχρη, γιατί, ό Θεός νά με φυλάξη, αν πονέσουν όλα τά δόντια μου και πρόκειται νά ξεδοντιαστώ σε σένα θά έρθω ως παλιό φίλο. Άντιέ.

Κύριε

(Από την πρώτη άράδα μπορείτε νά καταλάβετε ότι αύτη ή κυρία μου γράφει θυμωμένη). Λοιπόν. «Κύριε. Υπερφίλκτουσε είσαι, (αυτό είναι ένα άρχαιο ελληνικό πού δέν μπορεί ρωμάκια νά σε; τό έξηγήσω), νομίζω ότι είσαι έν τη κοινώνια τούσουτον έξιοπερίργον ζών (παρθημωμένη είναι) ώστε

νά προσελκύεις την περιέργειάν μας; ήμων των γυναικών), στα βαθιά ελληνικά έπείσαμε και δέν θά τά βγάινωμε πέρα) γινώσκω τούτο, ότι ειλικρινώς σε αγαπούμεν, όχι όμως και νά μπε εμπείρης (γενική άπολύτως, αν ήνε και κίτιατικη δέν περαίζει, τό ίδιο είναι) και αν σε; επέτρεψη φίλημα (βρέ την κρατύρησιν, εκείνο τό δουλέκι πού φίλησα μου τά γράφει, μωρέ πως τό κατάλαβα, άμ τί για ντίπ μπουρο πάλι με πέρνετε σε;) τούτο τό διεπράξα, (και μήπως τό άρνούμαι γώ;) χαριζόμενη της γενικής πός σε; των γυναικών άγάπης. (Καπεργάρα, κάποιον δάδαλο θάβανε; και σου τάχαψε όλα αυτά, γιατί συ πού μπορείς νά ξερης τόσες ελληνικουρες;) ουχι όμως και περί κακοηθείας, ώστε άνακαλέσατε τους λόγους σας. Ελληνική....

Σημ. Παιληθρώπου. Καλά, καλά, άδερσή, τά άνακαλώ, άλλα για την ικάνοποίησι σε παρακαλώ δέν μου δίνεις ακόμα άλλο ένα φίλημα. Και τότε όχι μόνον τά άνακαλώ, αλλά λέγω πως ήτανε και ντίπ ψέματα.

Λογοδοσία

Ο πρώην πρύτανης του Παναπιστήμιου Β. Λάκων μου στείλε την λογοδοσία του τά δια έκανε και ύπαρξαν και έγιναν στο Παναπιστήμιο κατά τό 1881 πού ήτανε αυτός πρύτανης. Κατά τον καιρό εκείνο, πού ήτανε και ή επιστρατία πήγαιναν στο Παναπιστήμιο 2096 φριτευταί, από τους όποιους 582 ήτανε έξωτεροι ή έλληνες, από άλλους δε αύτους 1001 σπουδάξαν τί νομίζετε;

Την δικηγοροσύνη οι κερατάδες, για νά μπε λυστάζουν στα δικαστήρια και για νά ψοφούν κι' αυτοί από την πείνα, και για νά μπε ψοφούν και μπε στην άμακα. Όπου είναι πολλά λεία εκεί και πολλά κοράκια, όπου πολλοί δικαιορνοι εκεί και πολλή άθλιότης και μπαχαποντζιά.

Σ' αυτό τον χρόνο εξέτάτηκαν 291 φριτευτάδες, ώστε έγραψε από τό 1881 στη ράχη μας 291 πεινασμένα όρνια. Στην Άστυκλική έθεραπεύθησαν 5,224 άρρωστοί του ποδαριού, δηλαδή άρρωστοί στο ποδάρι, περπατώντες, ήγουν μας, τάχασα κι' εγώ πως νά σε; τό πώ. Στο Μαιευτήριο, και δηλαδή πού σπουδάζουν ή μαμές, έσπουδάσαν σ' αυτό τον χρόνο 50 από της όποιους 31 πήραν διπλώματα. (Κύριος οϊδε πόσαι θά πάρουν στο λαϊμό τους). Στο τυφλοκομείο πήγαν πός θεραπεία 1320 μάτια. Σταθήτε και τά σάστισα, πήγαν τό όλο 876 τυφλωσμένοι, απ' αουτονούς όσοι θεραπεύτηκαν θεραπεύτηκαν, και όσοι τυφλώθηκαν έφυγαν στραβόι.

Στο Χειμείο έκανε ό Χριστομάνος μεγάλες δουλειές, και έπειδή από τέτοια επιστήμη δέν σακμαζώ ουτε γρο, σε; λέω μόνο τούτο, ότι ό Χριστομάνος ό χημικός ύποσέθηκε νά καθάρση όλον τον άήρ της Άθήνας ως καθό; και τά νερά από κάθε ζωΐριο, τέχνη πού δέν μ' άρσει καθύλου, γιατί σάν ζωΐριο πού είμαι κι' εγώ μπορεί νά με απολυμάνει και νά πλώ μαζί με τά άλλα ζωΐρια της άτμοσφαιρας της Άττικής και Βοιωτίας, Θεσσαλίας; και Ηπειρου, Άρκανανίας και Μεσσηνίας.

Στό νοσοκομείο της άνέλτιδος Έλλης έθεραπεύτηκαν πεθεμένοι και ζωντανοί κατά τό 1881 άρρωστοί 580. Ψυχή μου και αν μ' έφριχνε ή τύχη μου και, είμαι υπερπαραθέβαις πως δέν θάβγενα ουτε ψόφιος, εκεί θάλυονα από την καλοπέρασι. Και νά έπερτα μέγιστα στα χέρια του Άρεταίου. Μάτια μου. Όλου όχου, Μαρουκό μου.

Τό άστροκοπέιο λέει κένε καταμετρήσεις στα ψεγκάκια, πτούς κομτίδες και στ' άστέρια, γεωμετρίας πού δέν άνακατεύομαι καθόλου, νάτανε για κένεμα ναυτοπάτησι οϊσοπέδου, αϊ κένε με ψεύτικα φερμάνια τά κατάρρα και με τίποτα δωροδοκίας, αλλά με καταμετρήσεις ψεγκριών και κομτίδων βάρδα, δέν έχω σκοπό νά γίνω φούφουλα βράκα.

Φυσιολογικό μουσεϊον. Αυτό είναι εκείνος ή κένερας πού έχω μετρί διαφέρων ειδών ζωα τετραπόδα μετ' ανθρώπων σόν

μου και πετούμενων, τόρα λέει ή έκθεσις πως έχει τόσα τάδε και τάδε καινούργια φειδιά, κογγυλία, θηλαστικά, σκελετά, άπολιθώματα και χίλια δύο άλλα μασκαρογάμπακα από τά όποια, άντρία Δευόρα σου δείχνουν μετ' ούρα ένους φειδιού και σου λέν, αύτη είναι ή νεύρα του δεινα φειδιού: Αείντε τρέχα τόρα νά βρης συ τό φειδιό στο όποιο άνήκει και προσήκει ή ούρα. Άσε μας κάτω. Εγώ από όλα τά ζωα και πετούμενα μόνο της κουκουβάχης γνωρίζω και τούτο γιατί της βλέπω πελεκημένες στην Άκαδημία.

Τό φυτολογικό μουσεϊο έχει μετρί 59 χιλιάδες και 800 φυτά μεταξύ των όποιων και λαχανοκόρραδες και άγκουράκια τουρσί. Στη φτεινεια ούλα. Έχει θαρρώ και μπάμινες παραγμιασαι.

Άνατομική συλλογή. Έδώ, κύριοι ύπαρχουν μύταις και αυτια κομμένα, φυτικά και άφυτικά πράγματα. Φεύγετε νά φεύγουμε. Δέν μπορώ νά σε; έξηγήσω τίποτα, γιατί γιατρούς ουκ είμαι.

Φυσιολογικό φροντιστήριον. Μέσα σ' αύταις της κένερας ύπαρχει λέει και ένα ζεύγος νατιαίου μυελού. Διάβολε τόσα χρόνια και νά μή βρωμήση. Λέει τό βιβλίο μεσα και για τάν εθνική βιβλιοθήκη και τό μουσεϊο τό νομισματολογικό, αλλά έπειδή από την μεγάλη φιλομουσία μας κένε δέν πάει νά τά δλ, τ' άρίνω κι' εγώ και τά περνά με τά άγραφα.

Παιροιασί δέ είχε τό 1881 κουνητή και άκούνητη τό Παναπιστήμιο πέντε μελοουνια διακόσες έβδομήντα τρεις χιλιάδες. Δέν μπε δίνουν της τρεις τό ελάχιστο. Τέτοιο είναι τό Παναπιστήμιο μας, και αν σε; άρση, αν δέν σε; άρση άκνεύστε νά βρητε καλλίτερα από τό δικό μας σ' όλο τον κόσμο.

Κύριε ύπουργέ

των έσωτερικών, είναι άλήθεια ότι στης 13 πού μπε πέρασε της δ' δασονόμος Άριστειδης μαζί με τον Κουκουρέτσαν τον γραμκτωρλό της έφορίας της Λοκρίδος, ότι πήκων την δασονομική βούλα και πήγαν και βούλωσαν ζυλεία πού ήτανε κομμένη χωρίς άδεια, από την όποια μικροδουλειά, θέλουν πόν πως τάχα έδάρουν ή σακκούλα τους με τρακώσεις σουφροποιτικές; δραχμοϋλες;

Αν, λέμε, ήναι άλήθεια, τότε τους άδικα; τέτοιους ύπαλλήλους άρίνοντάς τους χωρίς σταυρή, άφού είναι τόσο έξιο για σταυρωμά, μ' όλον ότι αν έκαναν αύτη την λαθροεργία δέν είναι και τόσο τιμαρπητέ οι άνθρωποι, διότι ή κλεπτοργιά δέν ζή μόνο στα βουνά, αλλά και στα λαγκάδια και στα δάση και μέγιστα εκεί πού είναι ζυλεία μπόλικη. Προβίβασε τους λοιπόν, κύριε ύπουργέ, από δημοσίους ύπαλλήλους; σε κλεπτοργιά με δίπλωμα.

Δέν ύπαρχει

ώραιότερη φυλακή από του στρατώνος του πρώτου μηχανικού τάγματος. Αύτη είναι μια παντοκορωλιά θεοσκότεινη και χωρίς νά έχρη ουτε ένα καν φεγγίτη για ν' άναπνεύσουν όλίγο άγέρα οι φυλακισμένοι, όσο από ύγκρασία μη σιαζέστε, μπορεί νά πθη κένε άπορευματισμούς σε μια μέρα.

Ω για τον Θεό, με δέν είναι άνθρωποι αυτοί πού έκαναν αύτη την φυλακή, με δέν έχουν και λίγη ανθρωπινουσίνη άπάνω τους; Πού ζούμε, στην άγγρικανθρωπιή ή στον καιρό της ιερα; έξέτασις; Και σ' αύτη την φυλακή κεντρίζουν τους πειθαρχικά τιμαρρωμένους στρατιώτας και ύπεκλιωματικούς σουρούκ μουρούκ. Αμ δέν τους ρίγνετε καλλίτερα μετρί σένα πηγάδι νά ξεμπερδέουν μια ώρα άρχίτερα και νά γλυτόσουν και από τά βλάνα του στρατιώτου; Πόδεροι στρατιώτες, τί νά κάνετε; Υπομονή, ως πού νά βγη ή ψυχή σας.

Πρό; τόν παιγγνωστον

Σοροκία Σοροκλή Κερυραζόν. Θερωτότα σε παρακαλώ, άξιοσεβαστότα άνερ του άνδρος, έτοιμάσε τά πλυμένα σου

**Μου πάει καλά άντρα μου, αυτό της νέας μόδας τὸ ἐπανωφόρι ;
— Βρε γυναίκα μ' αυτό θα βγῆς ὄξω ;**

καὶ ἀπλута ἀπὸ τὸράχοι γαστρί εἰσὼν τὸν ὄξεισέβαστον Μεν-
τρεσέ, ὅπου δὲν ἐγκυῶμαι γιὰ τῆς κυβερνήτης πρὸς τὰ φῶς.

Μωρὲ γέραςα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ γυνῶσι δὲν ἔβανε. Ἐν-
νοεῖ νὰ ἦναι ὅποιος ἦτανε.

Ἄλλὰ ἐννοιά σας καὶ τάβανε μὲ μένα. Ὅα καλοπεράση.
Θὰ μὲ ρωτήσετε τί συμβαίνει. Ἄμὰ δὲν ἔχει γούστο ἀγέρας
τὸ πῶ ἀρχίτερα. Τὸ γούστο ὅλο θὰ ἦναι ἀντισμεθαῦριο πὸ
θὰ δικαστοῦμε καὶ θὰ τὸν κρατοῦν οἱ σταυρατίδες μὲ τὸ
σκοινί. Οὐ, εἶναι μιὰ ἱστορία νοστιμώτατη. Σταθῆτε νὰ
δικαστοῦμε πρῶτα καὶ τότε σᾶς τὴν λέγω γιὰ νὰ γελάσετε
καὶ σᾶς μὲ τὴν κουτοπόνηρία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁ-
ποῖον πολὺ καλλίτερα ἀπὸ μένα γνωρίζετε τί θὰ πῆ Καρόδης.
Βρῆκε ροῖδό γιὰ νὰ παίξῃ. Ἐμὲ. Μὰ θερῶ πῶς πατήσαε στὴν
ἀγκινάρα. Ξέρστε ὅτι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ καλημέρα
ἀν τοῦ πῆ τινας βρῖσκει τὸν μπελᾶ του.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ὅσοι πηγαίνετε στὸς Ἀπάνω Ἀμπελοκήπους νὰ γυρᾶτε πὸ εἶναι
τὸ περιῶλι τοῦ Μήτσου δὲν τῶν ἀκόμα περιποιημένον, ἀλλὰ εἶναι
ρομάντζα.

Ἐχει λουκάνικα καλὰ, λάχανα γιὰ τὴν ὄρεξι, τυρί, σαλάμι, κουνου-
πίδια καὶ σέλινα, ὅλα γιὰ τὴν ὄρεξι. Μονάχα σ' ἓνα πράγμα νὰ προσ-
έχετε, νὰ τὸν κολακεύετε νὰ σᾶς δῖνῃ κρασί ἀπὸ τὸ γιοματάρι τοῦ Πα-
λη ἀνθρώπου, ἅμα δὲ βλέπετε πῶς εἶναι ξυνο, τότε θὰ πῆ πῶς
δὲν εἶναι παληανθρωπίστικο. Ἐχει καὶ ρομάντζα ἀριστη, ἀλλὰ τοῦ
τῶν τῶν τὰ σαλιγκάρια, ἂν δὲ ἦσθε ἐπιτήδειοι καὶ σᾶς, τρουπονόσα-
στε μέσα στὰ λάχανα καὶ σέλινα, ξεριζώνετε ὅσα θέλετε χωρὶς νὰ σᾶς
δῆ, δὲν δίνει ὅμως ὁ κύρ Μήτσος ἐγκύησι ἂν μαζὺ μὲ τὰ λάχανα
σᾶς φᾶν τὰ γαιδοῦρα.

Τὸ καλοκαίρι ἔχει σκοπὸ νὰ τὸ κἀνῃ τὸ περιῶλι τοῦ τεφαρίου.

Ἄθναϊκὸν ἡμερολόγιον διαρκές.

Αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιον εἶναι ἀλλοιῶτικον ἡμερολόγιον, εἶναι ἕνας ὡραῖο-
τατος πίνακας καὶ μὲ χρώματα μέλιστα. Ἐπάρχουν μέσα ὅλαις ἡ γιορ-
τάδες μὲ τῆς νομειρομηναίας τους, οὐλα τὰ δρομολόγια τῶν βαποριῶν,
οὐλα τὰ ξενοδοχεῖα τῆς Ἀθῆνας, τὰ μουσεῖα, τὰ κολυμβηθᾶ, οἱ δρόμοι
καὶ ἐπιμολογία τῶν κἀρὸσάρων, τὰ ἐμπορικὰ πανηγύρια, τὰ μέτρα καὶ
σταθῆ, τὰ τηλεγραφικὰ ἔξοδα καὶ τῆς τηλεγραφίματος, γιὰ τὰ γράμματα
γιὰ τὰ ταχυδρομεία, πότε ἀναχωροῦν καὶ πότε ἐρχονται τὰ λεωφορεῖα,
τὸν πίνακα τῶν χειροσήμων, τῆς μέρας πὸυ δικάζει ἄλλο δικαστήριον,
φαντασθᾶτε πλῆθος πὸυ γράφει ὡς καὶ γιὰ τῆς μέρας πὸυ κινηγοῦν οἱ
κινηγοῖ καὶ τῆς δὲν γράφει, οὐλα τὰ γράφει ἐκτὸς ἐκεῖνῶν μόνον πὸυ
δὲν γράφει. Εἶναι ἀριστοτεχνικὸν ἡμερολόγιον καὶ ὅπως δὲν προ-
φράση νὰ τὸ πᾶρη, θὰ μετανοήσῃ γιὰτὶ θὰ σωθῇ γρήγορα.

Ἄφινε μετὰ πλῆθος πὸυ εἶναι κἀντράκι καὶ γιὰ τὸ σπῆτι, γιὰ τὰ γράφει
καὶ μαχαζὰ μάλιστα εἶναι τόσα χεῖραμο, πὸυ καὶ νὰ τὸν πληθρῶνουν
πάλι δὲν πρέπει νὰ τὸ δῖνῃ. Πάρτε καὶ θὰ τὸ ἔχετε αἰώνια, δὲν θὰ
ἔχετε κἀθε χρόνο ἀνάγκη νὰ τὸ ξανακαινοουργιῶνται.

Ἔτσι λέει. Ξέρω γὼ πάλι;

Ἐμαθα κ' ἄλλα

γιὰ τὸν κύρ Κηαισὰ τὸ ἐμπορικὸν, ὅτι ἐκτὸς πὸυ ἔφερε ὅλου τοῦ κόσμου
τῆς μανιφατοῦρες ἔχει καὶ κἀτι ἄλλαις κρυμμένες γιὰ τὴν πρωτογορονιά.
Δὲν τὰ βράζει ὅλα ὥρα. Εἶναι κατεργάρος, Ἄλλὰ ἐννοιά σας καὶ ἐμ-
πλαίξῃ μὲ πατρικὸ τσανάκι, μεταῦριον θὰ τοῦ δημοσιεῖω λεπτομερῶς
καὶ πὸυ ἔχει τὰ φανερά του καὶ πὸυ τὰ κρυφά,

Ἐκεῖ

στὸ δρόμον τοῦ Πραξιτέλου, ἀπέναντι στὸ καφενεῖο ὁ «Παληάνθρωπος»
ἔχει ὁ Γιώργης ὁ Φότης ἐντεκα βαρέλια κρασί ρετσίνατο εἰς ἓνα
ὕπογειον καὶ τὰ πουλᾶ, ὅποιος τὰ θέλει ἄς ἔρθῃ νὰ ἀναπόση τὸν ἴδιον
εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ κ. Ἀναστ. Τρίμη ἀπὸ τῆς 9 ἕως τῆς 12 τὸ πρωῖ
καὶ ἀπὸ τῆς 2 ἕως τῆς 4 τ' ἀπομεινήμερο. Ὅποιος τὰ πάει θὰ ἔρχομαι
κ' ἐγὼ νὰ πίνω κἀνενα κρασί ἂν μοῦ δίνει ὅμως φρέσκο γιὰ ὄχι βιδάνο.